

много къщя бѣха почти порутени, прозорцитѣ, вратитѣ, дюшеметата и сѣлбитѣ извадени. При напуцанieto града отъ Турцитѣ, тия послѣднитѣ вдигнали всичко, каквото можали, а онова, което не успѣли да вдигнатъ, напримѣръ, складове съ храна, подпалили. Мнозина отъ еленчени се бѣха подслонили между стѣнитѣ на полусѣборенитѣ си къщя. но, при все това, тѣ бѣха по щастливи отъ тѣхнитѣ по кръвъ и страдания брата — южно-българскитѣ бѣжанци.

Съ разсъмнувание 2, 3 и 6-а дружини заминаха за марянската позиция. а 5-а дружина остана въ Елена.

Тукъ, въ Елена, научихъ новината, че вмѣсто Генералъ Столѣтовъ, за началникъ на опълчението щѣлъ билъ да се назначи, или даже билъ назначенъ, Генералъ Майоръ Давидовъ, бивши командиръ на 54-й п. мински полкъ, въ който полкъ азъ служихъ въ врѣме на неговото командувание. Генералъ Давидовъ бѣ настоящи „руски служака“, началникъ прѣдаденъ на своето дѣло, за което не жалеше трудъ и енергия. Като човекъ, той бѣше добродушенъ и справедливъ, съ които качества приобрътаваше любовта и уважението на своитѣ подчинени.

Азъ лично не съвсѣмъ симпатизирахъ на Столѣтова и винаги бихъ прѣдпочелъ за началникъ Генерала Давидова, но въ дадения случай съжалявахъ за неговото смѣняване. Генералъ Столѣтовъ бѣше организатора на Българското опълчение; той го води въ боеветѣ, въ които неговитѣ въспитанници се отличаха съ своята храбростъ, рѣшителностъ и самоотверженостъ и, слѣдователно, него трѣбваше да оставятъ да довърши почнатото дѣло.

Врѣмето бѣше студено и мрачно. Квартирата ми бѣше добра и топла, но на душата ми нѣщо тѣгнеше, па и ревматизма, който още повече се усили силно ме безпокоеше. Повечето стѣ врѣмето прѣкарвахъ на квартирата въ обществото на даскала Никифора. Той се оказа добъръ събесѣдникъ — човекъ съ богатъ умственъ и нравственъ запасъ. Даскалъ Никифоръ не веднѣжъ ми разправяше за много работи отъ миналитѣ, мрачни за всѣки Българинъ, врѣмена. Най много